

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

11. aprīlī

Šogad pavasaris nāk lēnām un it kā ļoti uzmanīgi. Šķiet, tas kaut ko arvien it kā gaida no mums pašiem – cilvēkiem, tas it kā vaicā – vai esi tam gatavs, vai esi gatavs jaunam sākumam, jaunam plaukumam, jaunam laika lokam arī iekšēji, dvēseliski... Ko ar šo jauno laika loku, kas tomēr nenovēršami nāk - pavasari, tu darīsi? Vai ieiesi tajā kā arvien vēl savās iekšējās ziemās esošs – neko daudz no patiesi notiekošā nejūtošs? Vai arī tomēr mācīsies atkal kaut ko no jauna sajūst, pieredzēt, atklāt, pārvērtēt, pārvarēt arī iekšējus aukstumus? Bet dvēseli, cilvēka iekšējo, arī sajūtu pasauli jau nevar nodalīt no fiziskās, tveramās dzīves. Arī pati daba arvien no jauna atgādina, ka viss – smalkais un raupjais, tuvais un tālais, aukstais un siltais taču ir vienā lielā veselumā saistīts. Tātad, vai esi gatavs jaunam laika loka pagriezienam vispirms jau pavisam praktiski? Kādreiz tik dīvaini šķiet, ka senāk tas notika dabiski kā absolūta nepieciešamībā. Savukārt ar lielu daļu no mums, savos siltajos dzīvokļos pie datoriem sēdošajiem, kas uz dabā notiekošo bieži noraugāmieš kā uz izrādi, kuru tikpat labi var arī neskatīties, jo no tā tāpat nekas daudz nemainīsies, ir kaut vai nedaudz savādāk?. Un, kā ir ar Lieldienām? Vai ir kas mainījies ar mani, Tevi šajās Lieldienās, vai arī šis ir bijis kāds sena, dīvaina stāsta tradicionāls pieminēšanas brīdis ar dažām skaistām brīvdienām? Jā, jau pagājusi nedēļa pēc Lieldienām, vēl ilgāks laiks pēc pavasara Saulgriežiem.

Baznīcas tradīcijā šī svētdiena tiek saukta “Baltā svētdiena”. Ar balto krāsu mēs bieži asociējam tīrību, skaidrību, jauna sākuma iespēju. Ne velti pazīstam teicienu “kā balta lapa”, kas norāda iespējamību šo “lapu” piepildīt ar varbūt, vēl nezināmu saturu. Kad piedzimst bērns, neviens no tuviniekiem nezina, kā tieši veidosies šī bērna liktenis; kad no zemes izlien

asns, lielākajai daļai no mums ir ļoti grūti pateikt, kāds tieši no šī asna izveidosies augs. Lieldienas norāda uz dievišķu atjaunošanās mistēriju, kas skar it visu esību, arī mūs katru. Kāda vieda sieviete, šķiet, it kā sevī nesot šo pašu domu, pavisam nesen rakstīja: “Nav jēgas augšāmcelties, ja nedomā dzīvot. Un dzīvot nav jēgas, ja neredzi uzplaukt spējīgus pumpurus sastingušos zaros.” Uzplaukt spējīgs pumpurs, tāpat kā augošs bērns mātes miesā, vēstī par kādu tuvojošos brīnumu. Skatoties kalendārā, es apjaušu, ka Lieldienas jau ir notikušas. Taču brīnums turpinās. Par to vēsta arī pats šīs svētdienas Evaņģēlija stāsts: “Durvis bija aizslēgtas, bet Jēzus nāca un nostājās viņu vidū...” (Jņ. 20.:26). Kas būs tas, kas tagad, šajā dīvainajā gadā izaugs un tā – nemanāmi, bet arvien skaidrāk, varbūt arī caur aizslēgtām durvīm ieies un nostāsies tevī un manī - vidū? Vai ir kas tāds, kas šogad, arī tagad, augšāmceļas tevī un manī? Tie tikai daži, šī laika pēc-Lieldienu jautājumi...